

Kamerlid Lansink wil meer politici in Nieuwspoort

ANDRÉ VERMEULEN
redacteur ANP

"Voor mij is het afscheid van het oude Nieuwspoort, vooral een gevoelsmatige zaak. Het doet mij meer pijn dan de verhuizing van de oude vergaderzaal naar de nieuwe. Kijk, de oude zaal blijft behouden. Daar komen straks recepties en congressen. Haar geschiedenis gaat niet verloren. Maar van het oude Nieuwspoort blijft niets meer over. In de plenaire vergaderzaal doe je zaken, maar aan de bar in Nieuwspoort heb ik vriendschappen gesloten. Daar heb ik veel meer een emotionele binding mee".

Ad Lansink, 58 jaar, kamerlid voor het ACDA sinds 1977, blik met een mengeling van meewarigheid en vrolijkheid terug op een periode aan de Hofcingel die hem in staat heeft gesteld zijn werk als volksvertegenwoordiger beter te doen.

Lansink is één van de weinige kamerleden die de laatste jaren nog regelmatig in Nieuwspoort zijn aan te treffen, om over de aanwezigheid van de bewindspersonen maar helemaal te zwijgen. Na verhitte debatten met staatssecretaris Simons of minister Alders komt de Nijmegenaar altijd nog even naar de toeg om met journalisten en andere toevallige aanwezigen na te praten. Ook wanneer hij hele avonden in zijn werkkamer de voorbereidingen voor de volgende dag heeft getroffen, doet hij vrijwel altijd "dat rovershol van die journalisten" aan, zoals de toenmalige fractiesecretaris van het CDA Nieuwspoort, vijftien jaar geleden bij aankomende kamerleden typeerde.

Lansink weet inmiddels wel beter. "Mij is gebleken dat als je belangstelling toont voor het werk van journalisten en begrip kunt opbrengen voor de manier waarop kranten worden gemaakt, er na verloop van tijd wederzijds een openhartige relatie kan ontstaan tussen de politicus en de journalist". De chemicus die Lansink van origine is wil wel toegeven dat hij voor zijn werk veel baat heeft gehad bij de vertrouwelijke relatie die hij in de loop der jaren met

Ad Lansink: "Beter tien stukken in de kraag dan één in de krant".

FOTO JOS VAN LEEUWEN

sommige journalisten heeft opgebouwd.

Vier oorzaken

Maar wat is dan de verklaring voor het gegeven dat verreweg de meeste parlementariërs en kabinetsleden – een uitzondering geldt voor de senatoren van de eerste Kamer – de weg naar Nieuwspoort kwijt zijn? Volgens Lansink liggen daar minstens vier oorzaken aan ten grondslag. Een belangrijke is dat veel kamerleden in tegenstelling tot Lansink geen pied-à-terre in Den Haag hebben. Een andere verklaring ziet de CDA'er in de contributie. "Sommige kamerleden vinden dat toch een financiële drempel".

Filosofischer wordt de toon wanneer de Gelderse volksvertegenwoordiger stelt dat het tijdsgewricht een factor van betekenis is. "Er is toch in toenemende mate sprake van egotripperij in de maatschappij. Ook journalisten blijven tegenwoordig weg. Die zoeken andere cafe's op in de binnenstad. Dat vind ik een geweldig gemis. Er is een soort mechanisme in werking dat iedereen zich op zichzelf terugtrekt. De samenleving is niet meer zo een samenleving". Bij de vierde verklaring zegt Lansink alleen voor het CDA te kunnen spreken. Toen hij ten tijde van de formatie van het tweede kabinet-Den Uyl, dat uiteindelijk het eerste kabinet-Van Agt werd,

in de Kamer kwam, kregen Lansink en de andere nieuwelingen te horen dat zij voor Nieuwspoort moesten uitkijken. Van de generatie uit de tijd van Van Agt-I heeft alleen Sytze Faber zich daar niets van aan getrokken. Lansink: "In de CDA-fractie leeft toch onzekerheid over de vraag hoe je als kamerlid met journalisten moet omgaan. Bovendien heeft bij ons lang de gedachte overheerst dat journalisten per definitie een hekel hebben aan het CDA".

Wat Lansink betreft zou Nieuwspoort werk moeten maken van de 150 kamerleden. Waarom niet elke maand een bijeenkomst georganiseerd waarvoor telkens een andere selectie uit de Kamer wordt uitgenodigd?, vraagt hij zich af. In de optiek van het CDA-kamerlid is Nieuwspoort er in eerste instantie voor journalisten, in tweede instantie voor politici en op de derde plaats voor voorlichters en p.r.-mensen. Lansink heeft de indruk dat de laatste groep tegenwoordig het sterkst vertegenwoordigd is. Hij signaleert dat nogal wat journalisten de laatste jaren hun beroep hebben geruild voor dat van voorlichter. Of voor zichzelf zijn begonnen met een eigen p.r.-bureau.

Scoringsdrift

De parlementaire journalistiek is daarmee ook veranderd volgens Lansink. Hoewel hij zeker niet klaagt over de aandacht die kranten en radio ("de tv minder") aan "Den Haag" schenken, vindt hij de inhoud voor verbetering vatbaar. "Men is te veel gericht op incidenten, terwijl de grote politieke lijnen nogal eens uit het oog worden verloren".

Hij wijt die incidentenjournalistiek voor een deel aan de kamerleden zelf, van wie er volgens hem te veel last hebben van scoringsdrift. Zij vuren honderden schriftelijke kamervragen op de ministeries af in de hoop daarmee de krant te halen. In de antwoorden zijn ze vaak niet meer geïnteresseerd, aldus Lansink. Ad Lansink zal het missen, het sluip-door-kruip-door gevoel in het kleine, oude Nieuwspoort. "Die soms rare gesprekken in de toiletten, live de lucht in vanuit dat gekke radiokamertje". Bovendien heeft in al die jaren niet één journalist de Nieuwspoortcode gebroken door aan de bar opgedane informatie van hem de volgende dag te publiceren. Lansink schertsend: "Beter tien stukken in de kraag dan één in de krant".